

Hálózene

Sáslándsák hegyein clikkan a harmat és
szélen pár lilium térdig a vízben áll.
Bomló haltetemet ringat a lusta víz,
elnyútt hangszer a halgerinc.

Ó nem, nem zene ez, ámde kötélverés!
Kender rostjaiból szaladozó dalok!
Kócnýúvő gereben képzí a kottasort,
s nem tépődik a szálkötél!

Kócmadzag-darab ez, s ott a hajókötél!
Istráng, fék, rudazó: bő a repertoár.
Hálót is fonogatsz, még be se dobtad, ám
máris zajt ver a halficánk.

Árad minden: a vízben kutakodni jó.
Túlfűtött iramot hajszol az élvezet.
Pálló, bő iszapig süllyed a nagylyukú
háló. Gyűjti a roncsokat.

Antik költő félkész kötetéhez

Bíbor köntösödet vedd le, te verskötet!
Szebb vagy meztelenül. Furcsa modellkedés
vár rád, s antik öröm fényezi tagjaid,
nem pornó, de azért pikáns.

Fénylő izmaidon csillan a szűz olaj.
Nem piszkít be a por, túród a nap hevét,
néked szurkol a nyár, s bölcs filozófusok
gusztálgatnak a lomb alól.

Szétporladt ideák szobrai közt a hús
gyarló léte alig érzi az ősmodellt.

*Minden tiszta arány isteni másolat:
s tartósítani nem lehet.*

*Edzésprogramodat nem fedi el homály.
Update-elni alig kell, ami újszerű.
Szebb egy mozdulatív, mint a tömör kövek
holt lelkében az élvezet.*

*Hangszertest ez a test, tárgyasult erő.
Minden húr kifeszül, várja a Pengetőt.
Fenségben lakozó fűszerezett arány,
adj áramvonalas derít!*